

Campanars.

En el meu primer viatge a peu, em va estranyar que cada vegada que m'acostava a un poble sentís

les campanes de l'església. Durant uns dies vaig creure que era una casualitat afortunada, perquè és consolador que, després de fer un esforç per arribar-hi, un poble et rebi amb una salutació tan bonica i amistosa.

Després vaig adonar-me que ni era un fet casual ni una mostra de bona voluntat acollidora d'un vicari, sinó un fet que tenia una explicació impecablement lògica. Era normal que, avançant pel camí, jo descobrís cada poble almenys a un quilòmetre, i per fer aquest quilòmetre era igualment normal que jo m'hi estés quinze minuts. I com que les campanes toquen els quarts...

Això m'ha confirmat que, en un viatge a peu, la mesura del temps i la mesura de l'espai coincideixen en una harmonia perfecta.